

Påbud kan som altovervejende hovedregel alene meddeles til forurenere. Det vil sige, at der foreslås et driftsherreansvar i overensstemmelse med forurenere betaler-princippet. Hvis der er flere forurenere, kan påbud meddeles til dem alle efter de særlige regler i forslaget § 43.

Undtaget fra det fulde forurenereansvar er forurenninger som følge af ikke-erhvervs-mæssige aktiviteter. Sådanne forurenere vil alene kunne meddeles påbud, såfremt forureningen skyldes uforsvarlig adfærd eller en adfærd, der er omfattet af strengere ansvarsregler ifølge anden lovgivning. Det fulde forurenereansvar gælder dog (med forsikringspligt) for de mindre olietanke til boligopvarmning.

Det fulde forurenereansvar kan herefter opdeles i et undersøgelsesansvar og et oprydningsansvar.

Der er ingen undtagelser fra det fulde *undersøgelsesansvar* i § 40. Dette skyldes, at omkostningsniveauet ved undersøgelsespåbud normalt er af et mere begrænset omfang, at en enkel og klar regel kan administreres mere ensartet, og at udstedelse af undersøgelsespåbud vanskeliggøres, såfremt miljømyndighederne inden udstedelse af undersøgelsespåbud først skal afklare, hvorvidt en forurening eventuelt kan være opstået ved en naturkatastrofe, hærværk eller lignende.

For så vidt angår det fulde *oprydningsansvar*, er der i selve loven fastsat nogle enkelte undtagelser. Der kan således ikke udstedes oprydningspåbud i de tilfælde, hvor forureningen er opstået på grund af krig, borgerlige uroligheder, atomskader eller naturkatastrofer, jf. forslaget § 41, stk. 2.

Som det ses, baserer miljøerstatningsloven og forslaget til jordforureningslov sig på to principielt set forskellige juridiske reguleringsformer, nemlig henholdsvis (civil) erstatningsret og offentlig ret.

I relation til spørgsmålet om undtagelser fra det fulde forurenereansvar fremgår det imidlertid af ovenstående, at der næppe herudover er nogen forskel mellem miljøerstatningsloven og forslaget til jordforureningslov med hensyn til oprydningsansvaret vedrørende forurenninger, der er opstået på grund af force majeure-lignende forhold, dvs. naturkatastrofer m.v.

Det fulde forurenereansvar i forslaget til jordforureningslov undtager ikke forurenninger, der er opstået på grund af hærværk og brand. Dette er begrundet i ønsket om en klar regel, der fast-

holder ansvaret hos den, der driver den potentielt forurenende aktivitet.

For alle påbud gælder i øvrigt, at de er underlagt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder om, at der skal være proportionalitet mellem det miljøproblem, der skal løses, og de udgifter, der er forbundet hermed.

Spørgsmål 34:

Kan ministeren oplyse, hvor store værditabene for grundejerne som følge af kortlægningen skønnes at blive, og hvilke konsekvenser værditabene får for ejendomsvurderingerne og for muligheden for at optage realkreditforeningslån?

Svar:

Når man skal vurdere mulige værditab for grundejerne som følge af kortlægningen, vil der være mange forhold, der skal tages i betragtning. Der kan således ikke gives et generelt bud på, om kortlægningen medfører et værditab, eller i givet fald hvor stort det vil være.

Værditab må forstås som en nedgang i ejendommens handelsværdi. Et eventuelt værditab vil afhænge af forholdene på ejendomsmarkedet på det givne tidspunkt. Også ejendommens anvendelse og eventuelle muligheder for ændret anvendelse har betydning. Endelig betyder det også noget, hvor i landet eller i et givent område ejendommen er lokaliseret.

Det værditab, som eventuelt måtte opstå for boligejendomme, der er kortlagt på vidensniveau 1, søges under alle omstændigheder imødegået, idet det er hensigten, at alle boligejendomme, der er kortlagt på vidensniveau 1, skal kortlægges frem til vidensniveau 2 inden for en årække. Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål 33 (L 183 - bilag 34), er jeg indstillet på at drøfte en fastsættelse af en rimelig tid for, hvor længe boligejere maksimalt skal vente på at få deres boligejendom kortlagt fra vidensniveau 1 til 2.

Anderledes forholder det sig med ejendomme uden for indsatsområderne, jf. besvarelsen af spørgsmål 33 (L 183 - bilag 34), f.eks. de industriejendomme, hvor der ikke er risiko for drikkevandsressourcerne. Sådanne ejendomme kan ikke forvente en videre offentlig kortlægning end på vidensniveau 1. De økonomiske konsekvenser vurderes dog at være begrænsede, blandt andet fordi sådanne ejendomme ikke på